

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ: ΠΥΡΗΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ για τη διαχείριση, την απώθηση και την εξόντωση των μεταναστών/-τριών



Αυτό που συνδέει τις βόμβες, τις σφαίρες, το χυμένο αίμα στα εδάφη της Ανατολής και της Αφρικής με τις μεταναστευτικές πολιτικές των δυτικών κρατών, είναι αυτός ακριβώς ο πληθυσμός που εκτοπίστηκε και αντιμετωπίζεται πλέον είτε ως περιττό σώμα, είτε ως σώμα προς αξιοποίηση ως φτηνά εργατικά χέρια. Αυτό που συνδέει τους διακρατικούς ανταγωνισμούς και πολέμους με τη διαχείριση των ανθρώπων που μεταναστεύουν, είναι η διαρκής ανάγκη του καπιταλισμού να ανακυκλώνεται, να ανοίγει νέα πεδία παραγωγικότητας, και ταυτόχρονα να ελαττώνει το κόστος παραγωγής. Συμβαδίζοντας με τις ανάγκες του κεφαλαίου, οι κρατικές και παρακρατικές μηχανές πολέμου μοιράζουν τα εδάφη και καθυποτάσσουν τους πληθυσμούς. Συγκεκριμένα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση ακολουθείται ένας σκληρός συνοριακός πόλεμος με πολλούς νεκρούς, τόσο στη θάλασσα όσο και σε χερσαία εδάφη. Εντός της κάθε χώρας, και ειδικά όσων αποτελούν προμετωπίδες της Ε.Ε., όπως η Ελλάδα και η Ιταλία, καθοριστικό ρόλο στη διαχείριση των επιζώντων παίζουν τα κέντρα κράτησης. Ένα από αυτά είναι η Διεύθυνση Αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη, η οποία συγκεκριμένα αποτελεί κεντρικό ρυθμιστή της διαχείρισης των μεταναστών/-τριών.

Μέχρι και σήμερα, η Πέτρου Ράλλη στοχοποιήθηκε ως ένα κέντρο κράτησης με άθλιες συνθήκες, ως ένα καθεστώς αορατότητας με έναν ισχυρό μηχανισμό καταστολής απέναντι στους αγώνες των μεταναστών/-τριών εντός της. Παρόλα αυτά, η Πέτρου Ράλλη δεν είναι απλά μια φυλακή για ανθρώπους με προβληματικά -ή χωρίς- χαρτιά.

Στην Πέτρου Ράλλη αποφασίζει η διοίκηση για την κατανομή των μεταναστών/-τριών στα υπόλοιπα κέντρα κράτησης στην Αττική, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί πρότυπο διαχείρισης για αυτά. Εκεί αποφασίζουν ποιος και ποια από τον μεταναστευτικό πληθυσμό θεωρείται επικίνδυνος/-η για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια, πράγμα το οποίο προσομοιάζει σε δίκη φρονημάτων και ενδέχεται να χρησιμοποιηθεί στο μέλλον εναντίον μεταναστών/-τριών που θα επικαλεστούν πολιτική ταυτότητα ή θα προβούν σε πολιτικές πράξεις. Το ίδιο καθεστώς ισχύει και για πολίτες δυτικών κρατών που στην Ελλάδα θεωρούνται ξένοι. Ένα καθεστώς που δίνει τη δικαιοδοσία στη διοίκηση της Πέτρου Ράλλη να χαρακτηρίσει κάποια/-ον ως επικίνδυνη/-ο, όχι λόγω μιας παράβασης, αλλά λόγω χαρακτήρα, απόψεων και κινήσεων. Ο χαρακτηρισμός κάποιου/-ας ως επικίνδυνου/-ης παίζει καταλυτικό ρόλο στην απέλαση ή παραμονή του/της στην Ελλάδα. Σε κάποιες περιπτώσεις υφίσταται διοικητικό δικαστήριο, το οποίο προφανώς επικυρώνει τις αποφάσεις των μπάτσων.

Επίσης, η Πέτρου Ράλλη μπορεί να αυξομειώσει την ένταση του πολέμου που εξασκείται ενάντια στους/στις μετανάστες/-τριες στη μητρόπολη, δίνοντας εντολές απευθείας στους μπάτσους. Για παράδειγμα, μπορούν να αποφασίσουν ότι το τρίπτυχο (χαρτί που επιτρέπει σε μετανάστη/-τρια να κινείται σχετικά ελεύθερα) δεν αρκεί, και θα πρέπει να περάσει από την Πέτρου Ράλλη για να επιβεβαιωθεί ότι η ύπαρξή του είναι νόμιμη.

Παράλληλα, η Πέτρου Ράλλη αποτελεί έναν από τους κύριους μηχανισμούς απώθησης μεταναστών/-τριών εκτός συνόρων. Το μοντέλο και οι συνθήκες που επικρατούν εντός της δεν έχουν να κάνουν με τον σωφρονισμό των κρατουμένων, ούτε και τόσο με την τιμωρία τους. Έχουν να κάνουν ξεκάθαρα με τη σωματική και ψυχολογική τους εξόντωση, μέχρι το σημείο που ο/η μετανάστης/-τρια είτε πεθαίνει εκ των συνθηκών, είτε αυτοκτονεί, είτε υπογράφει την απέλασή του/της, την απόσυρσή του/της δηλαδή από τα ελλαδικά και ευρωπαϊκά εδάφη.

Αρνούμενες/-οι να ζήσουμε συνένοχες/-οι σε αυτόν τον αντιμεταναστευτικό πόλεμο, πράττουμε το ελάχιστο που θα μπορούσαμε: στεκόμαστε δίπλα σε κάθε έγκλειστη/-ο, προσπαθούμε να καλύπτουμε τις υλικές τους ανάγκες, βγάζουμε προς τα έξω τις φωνές και τα βιώματά τους, γνωστοποιούμε τις συνθήκες κράτησής τους, και ανοίγουμε ένα πολιτικό μέτωπο ενάντια στην απανθρωποποίησή τους.

Πέρα από τις δικές μας κινήσεις, οι έγκλειστες/-οι προβάλλουν τις δικές τους αντιστάσεις. Από τις συνεχείς διαμαρτυρίες (ακόμα και σε μορφή σοβαρών αυτοτραυματισμών), μέχρι τους καυγάδες με τους μπάτσους, την πυρπόληση του εσωτερικού της φυλακής, τις απεργίες πείνας, την πρόσφατη δραπέτευση, οι έγκλειστες/-οι μετανάστες/-τριες δίνουν μεγάλες προσπάθειες για να στείλουν ένα μήνυμα στον έξω κόσμο σε σχέση με την ανάγκη τους να καταγγείλουν το καθεστώς εγκλεισμού τους και να διεκδικήσουν την απελευθέρωσή τους.

Στόχος των αγώνων μας είναι να ανεβάσουμε το “κόστος” της ύπαρξης ενός τέτοιου μηχανισμού, να φέρουμε στην επιφάνεια αθέατες πλευρές του Κράτους, ανοίγοντας ακόμα περισσότερες ρωγμές στο ανθρωπιστικό προσωπείο της πολιτικής εξουσίας, να προσπαθήσουμε να μετατοπίσουμε (όσο μπορούμε) τον φόβο στη μεριά των διαχειριστών και εκτελεστικών οργάνων. Η ευθυγράμμιση των αγώνων εντός και εκτός των τειχών μπορεί να φέρει την αποσταθεροποίηση της μεταναστευτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους και της ευρωπαϊκής ένωσης και να θέσει όρους για την απελευθέρωση όλων μας.

*Συντονισμός Συλλογικοτήτων και Ατόμων Ενάντια στα Κέντρα Κράτησης (ΣΣΑΕΚΚ)
Αναρχικές/Αντιεξουσιαστικές Συλλογικότητες
Συντρόφισσες, Σύντροφοι*

